

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: F. S. F.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, čj. OAM-459/ZA-ZA11-VL11-R2-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 9. 2017 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a

cit. zákona a konečně i existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Má zato, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Dále porušil ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy, a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu podal proto, že se domnívá, že splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Hlavními důvody žádosti jsou jeho obavy vztahující se k tomu, že nesouhlasí s politickým systémem na Kubě, obavy z následků jeho opakovaných pokusů o nelegální opuštění Kuby a obavy z možného obvinění za příživnictví.
5. Žalobce předně konstatoval, že dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. K tomu připomněl, že již při pohovoru uvedl, že měl problémy s úředníkem, který ho často, někdy dokonce i několikrát za týden, zval k sobě, kde ho počastoval různými nadávkami, čímž na něj byl vyvíjen psychický nátlak. Upozornil, že šlo o zaměstnance policie, tj. státního orgánu, který by jej měl, jakožto občana Kubánské republiky, chránit a ne na něj vyvíjet psychický nátlak, který znamenal jeho odchod z jeho země původu. Poukázal na stanovisko české pobočky Amnesty International k dodržování lidských práv na Kubě, v němž se uvádí, že zde dochází k systematickému útlaču proti pokojným veřejným aktivitám občanských a lidskoprávních skupin. Vládní kritici a aktivisté jsou za výkon svých práv spojených se svobodou projevu, svobodou sdružování a shromažďování se a se svobodou pohybu neustále cílem svévolného zatýkání a krátkodobého zadržování. Kubánské úřady se dokonce podílejí i na tom, že aktivisté jsou opakovaně zadržováni, aby byli poté propuštěni bez jakékoliv pokuty či sankce. Kubánská komise pro lidská práva a národní smíření v prvních 10 měsících roku 2016 zdokumentovala průměrně 860 zadržení měsíčně, což znamená více než 9 tisíc svévolných zadržení. To dle žalobce znamená, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že „k nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký ...“

6. Žalobce poukázal i na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv a Kubě ze dne 3. 3. 2017, z níž vyplývá, že i přes částečné uvolnění poměrů po smrti Fidela Castra se zde pokračuje především v následujících typech porušování lidských práv: špatné podmínky ve věznicích, svévolnost úředního postupu, politicky motivovaná zatčení a věznění, odpírání spravedlivého procesu a restrikce v oblasti cestování a svobodného pohybu obyvatelstva. Vláda nerespektuje svobodu slova a tisku, je zde silně omezen přístup k internetu pro místní obyvatelstvo a vláda si drží monopol na vydávání mediálních výstupů. Kubánská vláda odmítá uznat nezávislé lidskoprávní organizace, omezuje právo se svobodně shromažďovat i sdružovat a fungují jen omezené akademické svobody. Podobné závěry vyplývají dle žalobce i z dalších zpráv, např. z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, čj. 9132812017-LPTP.
7. Pokud jde o podmínky ve vězení, poukázal žalobce na zprávu USDOS, v níž se uvádí, že podmínky ve vězení jsou nadále tvrdé, že věznice byly přeplněné a zařízení, hygiena a lékařská péče nedostatečné, objevily se i zprávy o útocích vězňů na vězně. Zpráva dále uvádí, že věznice a vazební věznice postrádaly dostatečnou vodu, hygienu, prostor, světlo, ventilaci a kontrolu teploty. Přestože vláda poskytovala základní jídlo a určitou lékařskou péči, mnoho vězňů se spoléhalo na jídlo a další základní potřeby od svých rodin. Pitná voda byla často nedostupná, vězeňské buňky často přeplněné, u některých případů sdílelo více lidí jedno lůžko. Vězni, jejich rodinní příslušníci a nevládní organizace hlásili nedostatečnou zdravotní péči, která vedla k vypuknutí nebo ke zhoršení několika vážných nemocí. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že v této souvislosti nehovořil o jakkoliv nestandardních životních podmínkách během jeho zadržení. Připomněl, že již při pohovoru uvedl, že „ve věznici byl asi 20 dní a životní podmínky příjemné nebyly. Vypověděl, že na člověka například pustí klimatizaci a sundají mu svetr, takže je mu zima.“ Dle žalobce se žalovaný měl blíže seznámit s podmínkami ve vězení a vazebních věznicích a ne se jen opřít o část tvrzení žalobce, které otočil v jeho neprospěch. Výše uvedené skutečnosti vypovídají o nestandardních podmínkách ve vězení, které jsou v porovnání s podmínkami věznic v České republice nepoměrně horší. Situaci ve věznicích popisují i zprávy, ze kterých vycházel žalovaný. Tím dle žalobce došlo k porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť, správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.
8. Žalobce má zato, že uvedené skutečnosti a zprávy dokládají, že v současné době není na Kubě taková situace, která by pro něj byla bezpečná. Dle jeho názoru žalovaný pochybil hlavně v tom, že nesplnil povinnosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, ani se blíže neseznámil se současnou situací na Kubě.
9. Žalobce dále citoval ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu a je toho názoru, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 tohoto zákona, což podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 Azs 11/2009-99.
10. Závěrem žalobce zopakoval, že skutkový stav, který zjišťoval žalovaný, je nedostatečně podložen a zkresluje proto současnou situaci na Kubě. Při svém rozhodování se opíral o jím uvedené zprávy pouze částečně a zabýval se pouze těmi skutečnostmi, které vyzněly pro udělení mezinárodní ochrany žalobci v České republice negativně. Proto je žalobce názoru, že žalovaný při svém rozhodování o jeho žádosti nepracoval ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů, tedy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Ze zpráv

nezávislých mezinárodních organizací zabývajících se monitoringem lidských práv i ze zpráv ministerstev zahraničních věcí České republiky a Spojených států amerických lze dle žalobce dojít k závěru, že na Kubě nadále dochází ke skutečnostem, které lze považovat za porušování lidských práv a základních svobod, které jsou v České republice chráněny podle čl. 10 Ústavy. Vycestování cizince, jemuž hrozí v zemi původu v případě jeho návratu nebezpečí vážné újmy (jako žalobci), lze proto považovat za rozpor s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal i na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
12. Žalovaný vyslovil souhlas se žalobcem pouze v tom, že ani v současné době není v Kubánské republice v oblasti dodržování lidských práv vše na požadované úrovni, avšak každou žádost je třeba posuzovat individuálně. Připomněl, že žalobce nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, v zemi původu se vyjma jedné akce veřejně neangažoval. Dále v průběhu pohovoru upřesnil, že nebyl členem hnutí Dámy v bílém, neúčastnil se akcí tohoto hnutí. Pokud jde o podmínky v kubánských věznicích, dle žalovaného žalobce uvedl pouze to, že tyto byly nepříjemné, že na něho pustili klimatizaci bez svetrů. Je však třeba konstatovat, že takto zadržován byl v roce 2009 či 2010, což je již značný časový odstup, přičemž zemi původu opustil až v roce 2014, proto tato událost nemůže být důvodem, který jej k tomuto postupu vedl, nadto se v případě žalobce v tomto směru jednalo o nepodloženou ojedinělou záležitost. Po propuštění z vězení na svobodu dokonce ještě úředníka udeřil pěstí. Jím zmiňované uvěznění nepůsobí ani věrohodně, neboť během sepisování žádosti sdělil, že byl uvězněn po dobu 15 dnů, v pohovoru však již sdělil 20 dnů. Skutečnost, že byl následně povinen ohlašovat se na policejní stanici nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V současné době mu v Kubánské republice žádné uvěznění nehrozí. Ze země původu vycestoval bez problémů, legálně, s vlastním cestovním pasem přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti. Z toho je dle žalovaného zřejmé, že o jeho osobu nemají příslušné kubánské bezpečnostní orgány žádný zájem. V případě návratu do Kubánské republiky tedy žalobci žádné pronásledování dle § 12 zákona o azylu či reálné ohrožení vážnou újmou dle § 14a téhož zákona nehrozí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval do České republiky dne 12. 5. 2016, zde podal žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany a dne 18. 5. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Uvedl, že z Kuby vycestoval na jaře roku 2014 letecky do Moskvy. Tam zůstal patnáct dnů až měsíc, potom odcestoval do Běloruska a následně tranzitem přes Maďarsko, kde v tranzitním prostoru letiště požádal o mezinárodní ochranu. V Maďarsku zůstal jedenáct až dvanáct měsíců a prošel kompletním azylovým řízením. Poté vozidlem taxi služby odcestoval přes Rakousko do Německa, kde opětovně požádal o mezinárodní ochranu, která mu byla zamítnuta. Pobýval tam 12 měsíců, na území ČR přijel autobusem dne 12. 5. 2016.

Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že je proti režimu Castra, je tzv. „balsero“. Pokoušel se na lodi dostat se do USA, byl však zadržen a poslán na 15 dnů do vězení. Dále uvedl, že se poté zapojil do hnutí Dámy v bílém, angažoval se, protestoval a myslel na to, že musí Kubu opustit. Kdyby se na Kubu vrátil, jeho život by byl v nebezpečí. Při pohovoru provedeném téhož dne uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu právě v České republice, neboť zažila komunistický režim a dokáže tak pochopit jeho důvody. Do České republiky přišel až nyní, neboť Maďarsko během azylové procedury opustit nemohl. V Německu následně požádal o azyl, protože nevěděl nic o existenci České republiky. Informace získal od jednoho Kubance v Německu. Z jakého důvodu mu byla v Maďarsku zamítnuta žádost, neví, protože nedostal žádné dokumenty přeložené do španělštiny, stejně tak ani v Německu. Pouze v České republice dostal veškeré informace přeložené do španělštiny.

15. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný poprvé rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016, čj. OAM-459/ZA-ZA11-ZA15-2016, tak, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Maďarsko. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 12. 8. 2016, čj. 32 Az 29/2016-35, zamítl a následně ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 10. 2016, čj. 10 Azs 199/2016-36, zrušil jak zmíněný rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
16. Žalovaný proto následně pokračoval v řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dne 20. 12. 2016 provedl se žalobcem doplňující pohovor k žádosti. Při něm žalobce mimo jiné uvedl, že Kubu opustil bez problémů na svůj cestovní pas. K jeho cestě na lodi do USA doplnil, že to bylo v roce 2001, v pobřežních vodách byl zadržen americkými vojenskými jednotkami a vrácen na kubánskou vojenskou základnu, kam se dostavil zástupce švýcarské ambasády, který s ním hovořil a který mu dal kontakt na ambasádu s tím, že kdyby měl problémy s kubánskými úřady ohledně nelegálního opuštění země, může se na ně obrátit. To označil za běžný postup a k dotazu uvedl, že se na švýcarskou ambasádu nikdy neobrátil. Dále uvedl, že byl vyloučen ze zápasnického mužstva Kubu a nemohl dokončit univerzitu (ta byla pouze pro sportovce), tu pak dokončil po 3 až 4 letech jinde. Uvedl také, že po druhém pokusu o nelegální opuštění Kubu, asi v roce 2009 až 2010, byl zadržen kubánskou policií a odvezen do vězení. Uvedl, že tam nebyly životní podmínky příjemné, že na vězně pouští klimatizaci, ale sundají jim svetr, takže jim je zima. Po propuštění jej navštívil úředník, který mu sdělil, že nesmí pít alkohol a že pokud by chtěl opustit provincii, musí to hlásit na policii. Žalobce uvedl, že jej vyhodil, dokonce mu „jednu přidal pěsti“ a on mu pak znepríjemňoval život na Kubě, a to asi 3 roky, kdy musel na jeho předvolání chodit na policii. Na dotaz správního orgánu na jméno tohoto úředníka uvedl, že jeho jméno nezná, že „nebyl na jeho jméno zvědavý“. Dále uvedl, že kromě uvedeného dohledu jej také chtěli v roce 2013 obvinit z příživnictví, protože nepracuje, oficiálně z ničeho obviněn nebyl. Pracovat však nepotřebuje, protože příbuzní, které má v USA, jej podporují. K dotazu, zda měl na Kubě ještě nějaké jiné problémy, uvedl, že pouze kvůli tomu, že jezdil autem a neměl

řidičský průkaz ani licenci na provozování podnikání (vozil turisty). Policistovi dal peníze a „bylo po problému“. Ohledně protikomunistického názoru jeho problémy spočívaly v tom, že byl stále zván na pohovory, jak již uvedl. Členem hnutí Dámy v bílém nebyl, neúčastnil se jejich akcí, pouze jednou byl na jejich akci. Schůzka však byla rozehnána policisty, žalobce zadržen nebyl. K důvodům opuštění Kuby uvedl obavu z výhrůžek pracovníka dohledu, že jej nechá zavřít. Jako druhý důvod uvedl, že pokud by tam přijel, byl by uvězněn, neboť zmíněný pracovník dohledu ví, že byl v Maďarsku a že je teď i v ČR, protože žalobce nezaplatil pokutu, bylo to posláno na Kubu. Na závěr pohovoru uvedl, že je mimo Kubu tři roky, proto přišel o občanství, neboť kdo je dva roky mimo Kubu, ztrácí občanství. Pokud by byl poslán zpět, nebude přijat, protože není „z jejich pohledu občan“.

17. Dále je ve správním spise založena Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Kuba (ze dne 12. 1. 2017), Výroční zpráva Amnesty International 2017 – Kuba (ze dne 22. 2. 2017), Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016 – Kuba (ze dne 3. března 2017), Informace MZV ČR čj. 91328/2017-LPTP ze dne 16. března 2017, konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR (z internetu dne 14. 11. 2016) a zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976 včetně zákonných nařízení, která jej mění, prováděcí předpisy k zákonu o migraci ze dne 19. 7. 1978 v novelizovaném znění ze dne 16. 10. 2012.
18. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 27. 4. 2017.
19. Předmětem tohoto soudního přezkumu je v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí ze dne 1. 9. 2017, čj. OAM-459/ZA-ZA11-VL11-R2-2016, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
20. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu nesouhlas s politickým systémem na Kubě, obavy z následků jeho opakovaných pokusů o nelegální opuštění Kuby a obavy z možného obvinění za příživnictví.
21. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
23. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

24. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Kubě, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, de facto neuvedl. Z jeho výpovědi vyplynulo, že sice nesouhlasí s politickým systémem na Kubě, své názory však nikde veřejně neprezentoval (jak sám uvedl, pouze „třeba v restauraci se tím netajil“), nikde se neangažoval a nebyl za nic podobného perzekuován. Jestliže ve své výpovědi dne 18. 5. 2016 uvedl, že se zapojil do hnutí Dámy v bílém, následně se při další jeho výpovědi dne 20. 12. 2016 ukázalo, že členem tohoto hnutí nebyl, pouze se jednou zúčastnil jejich akce, avšak ani tehdy nebyl v této souvislosti zadržen či jinak postižen. Pokud žalobce tvrdil, že právě kvůli jeho názorům byl opakovaně předvoláván úředníkem policie, z jeho výpovědi je však zřejmé, že to bylo kvůli jeho pokusům o nelegální opuštění Kuby a kvůli tomu, že nepracuje, rozhodně se tedy nejednalo o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) žalobce tedy nesplňuje a s uvedeným se závěrem žalovaného soud souhlasí.
25. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. Žalovaný správně podotkl, že žalobce v roce 2014 vycestoval ze své vlasti zcela bez problémů na základě vydaného cestovního pasu, což svědčí o nezájmu kubánských orgánů o jeho osobu. Přesto, že se žalobce předtím pokusil dvakrát o nelegální opuštění Kuby (do USA), nebyl v této souvislosti trestně stíhán ani mu nebyl uložen žádný trest, pouze po druhém tomto pokusu byl po dobu asi 20 dní zadržen ve věznici a poté bez dalšího propuštěn. Žalobce rozhodně netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování jeho osoby v porovnání s ostatními zadrženými v souvislosti s jeho nelegálním opuštěním Kuby. Žalobcem uváděné důvody, včetně otázky vyloučení ze zápasnického mužstva Kuby a ze studia na univerzitě, docházení na kontrolu k dohledovému úředníku po druhém pokusu o opuštění Kuby i obvinění z příživnictví posoudil žalovaný dle názoru krajského soudu dostatečně na straně 7 až 9 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 10 až 12. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
26. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.

27. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
28. Žalobce v žalobě namítal, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
29. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
30. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 10 až 13 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu neměl závažné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
31. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nutno přisvědčit žalovanému, který z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze, neboť žalobce ve své vlasti závažnější problémy s kubánskými státními orgány a bezpečnostními složkami v zásadě neměl, neboť ty které měl, souvisely s jeho dvěma pokusy o nelegální opuštění

Kuby (tj. s porušením migračních předpisů) a s tím, že nepracoval (tzn. možné obvinění z příživnictví), politicky aktivní nebyl.

32. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, zabýval se dostatečně i objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět vlast a vracet se zpět, včetně reálných důsledků návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí (k čemuž si obstaral migrační předpisy aplikované na Kubě), a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně.
33. Pokud žalobce v souvislosti s doplňkovou ochranou ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 Azs 11/2009-99, pak nutno zdůraznit, že institut doplňkové ochrany (jak ostatně sám z tohoto rozsudku citoval) „zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě ...“ Takové zásadní objektivní okolnosti však v případě žalobce z jeho výpovědi nevyplynuly a zjištěny nebyly.
34. Žalobce rovněž poukazoval na zprávu Amnesty International k dodržování lidských práv na Kubě, v níž se uvádí, že zde dochází k systematickému útlaču proti pokojným veřejným aktivitám občanských a lidskoprávních skupin a že aktivisté jsou neustále cílem svévolného zatýkání a krátkodobého zadržování. Tyto skutečnosti však žalovaný nikterak nepopíral (ve vyjádření souhlasil se žalobcem v tom, že na Kubě nejsou ani v současnosti dodržována lidská práva na požadované úrovni), avšak nutno připomenout, že při poskytování mezinárodní ochrany je nutno posuzovat každý jednotlivý případ individuálně a ve vztahu ke konkrétní osobě žadatele. Jak je již shora uvedeno, žalobce se politicky nijak neangažoval, nebyl žádným aktivistou, ani nebyl členem žádné takové občanské skupiny, ani nebyl v této souvislosti nijak pronásledován nebo perzekuován. Totéž je nutno uvést k dalším zprávám, na které žalobce upozornil a z nichž vyplývá, že i přes částečné uvolnění poměrů se na Kubě pokračuje v porušování lidských práv a že podmínky ve vězení jsou nadále tvrdé. Nutno zopakovat, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před všemi negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
35. Pokud žalobce současně upozornil i na dokumentaci Kubánské komise pro lidská práva a národní smíření o průměrně 860 zadržení politických aktivistů měsíčně, není s tím nijak v rozporu tvrzení žalovaného, že „k nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký ...“ Z citace je totiž zřejmé, že toto tvrzení se týkalo pouze nedodržování či svévolného výkladu migračního zákona (a uvedeno bylo v pasáži týkající se možností občanů Kuby opouštět zemi a opětovně se tam navracet – strana 12 napadeného rozhodnutí), netýkalo se obecně otázky zadržování politických aktivistů ze všech (i dalších) důvodů.
36. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.

37. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu), přičemž rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
38. Dlužno dodat, že za nadbytečné považoval krajský soud provedení důkazu Stanoviskem Amnesty International o stavu lidských práv na Kubě (nedatováno), který žalobce přiložil k žalobě, neboť v úvodu stanoviska je uvedeno, bylo zpracováno mimo jiné podle informací z výroční zprávy Amnesty International 2016/2017. Jak je již uvedeno shora, žalovaný při individuální posuzování případu žalobce vycházel (mimo jiné) přímo z výroční zprávy Amnesty International 2017.

V. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. srpna 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně